

Передплата

на «РУСЛАН» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — В Руславових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Лідога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 30 кр. від стрічки. Подяки і приватні довесеня по 15 кр. від стрічки.

Шлюсар завинив, а коваля винають.

Як від сеї приповідки, так само ми могли-б зачати нинішню статю від порівняня «Галицькі Русини, а пруска політика», або «Німецька гаката, а галицькі відносини» і т. д., а завсїгди мусїли-б поставити себе у порівнянє до тих германських героїв, що нікого не боять ся, лише одного Бога, тай і Того, здає ся, лише на словах... Виправді се здивує неодного, що ми можемо мати спільного з Прусаками, але читаючи польські дневники, всякий переконає ся, що таке відношенє справді існує.

Отсе «Kurjer Poznański», пишучи про сецесию Русинів зі сойму, назвав нас невдячними супротив галицьких Поляків, які дозволяють нам (!) говорити по руски, мати свої народні школи, гімназії, катедри на університетї, рускі написи на публичних будинках і оповіщенях і узглядняють нашу мову в правительственных, як і автономічних урядах. Що галицькі Русини мають се завдячувати в першій мірі австрійському законодавству, а не польській великодушности — таке не прийшло до голови познанському «Kurjer-кови». Але він страшить нас своїм німецьким опудом; коли-б — каже — Русинам доскулило так, як нам тут під Прусакам, де наука в матернім язичї є стїснена до найменших розмірів, де навіть науку релїгії і молитви силкують ся подавати на німецькій мові, де польську інтелїгенцию переслідують, польских промисловців і торговельників бойкотують, а польских рїльників підривають за помочию кольонізаційної комісії — колиб цілий сей гнет упав на галицьких Русинів, тоді була би їх сецесия оправданою, а тепер є она... ну, звісно якою: хибленою демонстрацією, виборчим маневром та невдякою супротив прихильної Русинам соймової більшости.

Та вже ми і не дивуємо ся згаданому дневникови, він заговорив про те, що єго найбільше болить. І згадавши свої злидні, прирівняв їх до нашої долї, хотяй без всякої рачії. Але багато більше дивує нас становиско галицької польської праси, яка говорячи про галицько-руські відносини взагалї, а спеціально в послїднім часі про вихід послів зі сойму, уживає того самого порівняня на доказ, що Русини аж за богато мають «концесий» і що для їх народного житя вже більше нічо не треба. Шовіністичні, польські дневники називають се «славянською слабосильностию», сентименталїзмом, що польські верховоди не можуть здобути ся супротив Русинів на таку саму беззглядність, з якою Прусаки поступають в Познаньщинї.

Але що ми винні за пруску нетерпимість? За що нас винають за те, що Прусак завинив? Дивна се льогїка і дивне бажанє, щоби ми зrekli ся нашого «апетиту» тому, що Німець морить голодом Поляків. І так само не можемо нїяк згодити ся на проекти кольонізацій Галичини «рентовими оселями», як-раз тому, що бачили прототип сеї кольонізацій в Познаньщинї. Коли вже конче маємо приміювати познанські відносини до галицьких, то після

правил льогїки і сумлїня мусимо прийти до прямо противних вислїдів, та сказати польским шовіністам: не роби небоже, що тобі не гоже!

Скарбківська фундація против гуцулів в Жабю.

(Дальше).

Другий случай дотичить знову ґрунту Івана Дутчука, котрий фундація скарбківська відбирає. Ґрунт той через кунно в дни 3. марца 1760 набутий від Никифора Максимюка, потверджено властью домїні в Рожновї 1. червня 1771, через Стефана Мацапурска за «2 і 8 talagow, za byki і konia». В свадщинї перейшов сей ґрунт на Петра Мацапурска а від него через даровинну з 21. марца 1825, властью домїніальною апробованою, на родину Івана Дутчука. Я би міг для деказу, якою правдою скарбківська фундація поводить ся, напровадити ще случай, де є акт в користь гуцула ще з 1743. р. а фундація і той ґрунт собі претендує.

До справи Мих Forgiela ще замітити маю, що, коли один гуцул дав до прочитаня наведенїй повисше акт, нотар мав єго безпечити, що не тільки фундація їм нічоєго не вдїє, але противно вони ще від фундації дістануть ґрунту, бо після документу Kossakowsk-ою затвердженого, вони за мало ґрунту уживають. «Колїж приїхав адвокат фундації до Жабя», каже гуцул, «то нотар євшой заїяв, — пропало каже, бо адвокат вївіз таке письмо (угоду сервітутову) зі Львова, що громада добровільно уступає скарбови ґрунта». Forgiel казав менї «що здав си на суд цісарский» зн. не брав адвоката, не подавав жадних рекурсив «а присудили на мнї коштів 104 зр. 63 кр.» — Чомуж такі високі кошти? Кошти зі сторони фундації ростуть ще скорше як жидівска лихва, як се доказую з «wyroku na Juru Martyszczuka під 12. червня 1890 L. cz. C. 80/994:

- 1) za zebranie informacyi do skargi 10 zlr. — ct.
 - 2) „ ułożenie skargi (всі скарги ректорграфованї) 5 „ — „
 - 3) „ odpisanie skargi і заłączeń (88 str. а 12 ct.) — се таже ректорграфованє 10 „ 56 „
 - 4) „ stemple do skargi і заłączeń 11 „ 40 „
 - 5) „ pełnomocnictwo ze stemplem 1 „ — „
 - 6) „ wyciąg hypoteczny 1 „ — „
 - 7) „ wierzytelne kopie 2 map katastralnych ze stemplami . . 6 „ — „
 - 8) „ sporządzenie kopii z tych map 4 „ — „
 - 9) „ przyznane koszta kuratora p. Wilhelma Petry (нотаря в Жабю) 8 „ — „
 - 10) „ stemple do protokołu і wyroku 7 „ — „
- razem 63 zlr. 96 ct.

Крім того мав той п. Wilhelm Petry за ту саму чинність (чи таже куратора?) від того самого гуцула і в тїй самїй справі взяти ще 10 зр., — чи не на доказ, що такі «можна двіма господинома работати»? — Поданї повисше кошти будуть ще найменші «найлагідніші», бо мали wzgląd na to, що гуцул пристав був з фундацією скарбківською лагодитись.

Видко, що основа позів, виточених скарбківською фундацією, мусить бути дуже хитка, коли є готовою до полагоди, котрої опісля звичайно не додержує. Так заключила скарбківська фундація угоду судову під 25. сепрня 1895 ч.

5490/95 з Фед. Гарадзюком, Мат. Гарадзюком і Лесем Гарадзюком, після котрої мали они річно рубати раз на сїрнім 40 смерек на онад, 30 на обклажу (обгороду) і потрібну скількість кіля до обклажі. Гуцули не урубали і тільки, кілько було в угоді на один рік, а фундація вложила кару з коштами на Федя Гарадзюка 360 зр., на Козму Гарадзюка 115 зр. (сей подав до суду) і на Лесея Гарадзюка 51 зр. Юрій Бойчук (приточний таже до тої угоди) не взяв і «сучка» (галузки, а фундація побрала з него «штрофу» 15 зр. «бо він простий» (не сперечливий) і поквітowała, що зарпачїй swoję część. — Після повисшої угоди точка 2 мали гуцули право рубати і пасти, але фундація пасти дає, а рубати не дає.

Forgiela з родиною вимїтували з дїдівщини 7. мая 1900 при 2 жандармах, а мав тоді бути такий «плач і вопль, що змек би був і Гирод, а барон (управитель дїбр в Жабю) і Сохацкий не змек», повідають гуцули. «Убили горни (печи), Сохацкий зі суду наклав ватру на помості (підлозі) і хотїв хату спалити, щоби гуцулови й се не лишалоє, та ледви го люде упросили, по руках цілували, аби лишив (палити)

і з тежков бїдов дав си упросити». Побережник Юрій Бойчук (раз за приказом) порубав лати на хатї і поломав дравиці (посяжневі гонти). Гуцули жабівські жалують ся на звїрскїсть barona Wallisch-a (управителя скарбківської фундації в Жабю) і на якогось Сохацкого «зі суду» — особливо від часу, від коли пішов з Жабя п. Копиствянский, бувший начальник ц. к. суду пов. в Жабю а тепер радник ц. к. суду кр. в Самборї. Гуцули оповїдають такі звїрскости про тих панів, якими би не повєстидалиє і перед Ботокудами. В часї канонїчної візити в Жабю Ільця гуцули голосно, навіть в часї проповідї ВПрєв. Митрополита нарікали, що «владико! скарб (скарбківська фундація) нас візбиткував (знищив по неправді) процесами, а тепер кліти (комори) і судничє рубає, палить (раз при вимїтуваню з ґрунту), лєвольверами (револьверами) коло наших голов іграє. Не маєм ні звїдки поратівлі. Владико! заступи нас у Відчї» і т. п.

«Гдї труп, тамо собирают ся орли» ворони. Де процес, там нажива гроша всяких дорадців. Не жаль би вже було гуцулам того гроша, коли би сирава доведена була до путьного, а то «гроші пішли єк у воду — ґрунти повідбїрали, арештами нас карали і остатну фєлєджину (бранку-сердачину) тягнуть за кошти».

(Дальше буде).

КИРИЛО СТУДИНСКИЙ.

Котляревский і Артемовский.

(Конець).

Наведений примір з житя польского народа міг би таже вяснити д. Стешенкови, як небезпечно кидати фразу, що причиною урядового патріотизму Гулака була «класова психика його осередку, не переломлена жадними(?) європейскими ідеями». (стр. 26.)

Так само не вірити д. Стешенко, щоби вплив росийских письменників, Жуковского та Пунькіна, міг бути одною з причин урядового патріотизму українских письменників. В моїх «Лїтературних Замітках» (стр. 67—109) навів я стілько примірів спорідненя в сїм напрямї між українскими письменниками а Жуковским і

Пушкіном, що полемізувати зі Стешенковим «мені так хоче ся» не яло ся. Хто прочитає уважно мою працю, сей пересвідчить ся, що урядовий патріотизм письменників харківського круга є дуже точною копією такого самого патріотизму в творах названих російських письменників. І тут і там маємо до діла з тими самими виступами, зверненнями против Наполеона і Поляків, з тими самими величавнями царя і його могутости¹⁾.

Як не ласкавий д. Стешенко для мого висвітлення причин урядового патріотизму Артемівського і письменників харківського круга, так само не годить ся він зі становиском, яке я в виду сего патріотизму зайняв. А предсі оно так оправдане, що я мимо неприхильности д. Стешенка з чисто наукових причин при нїм обставити мушу. Маючи на увазі всі причини, що сей патріотизм після 1830. р. визвали, всі обставини, в яких письменники харківського круга жили, я писав:

«Річ певна, що польско-руські відносини давнїших віків не були такі, щоби ними могли українські письменники одушевляти ся; і се для нас зрозуміле, що при відбудованю Польщі, яку мало на метї польске повстанє, входило в гру територіяльне питанє, а ся обставина могла ввести Українців в трудне положенє; асне вкінци для нас, що надія на утворенє українських козацких полків збудила на ново давню ворожнечу між двома, протягом віків злученими народами, однак мимо всего того ми не о багато лекше осудимо українських письменників, як осудили Пушкіна і Жуковського. Письменники харківського круга не відчували сих гарних стремлень до політичної свободи, які від часів воєн Наполеона находимо між частию російської суспільности і яких відгомном були наведені нами ліберальні поезії Пушкіна. А в поміж сего хору харківських письменників не дасть ся ніяким чином виправдати голос Артемівського, що посуває ся до нелюдности, коли тішити ся, що цар Микола після повстаня вислав Поляків «погріти ся в Пелим на Сибіри» (стр. 109—110).

З наведеного уступу виходить, що я осуджуючи сей патріотизм, лише, як каже д. Стешенко, «старав ся змякчити суворість присуду», що в присудї я не забув ствердити, що письменники харківського круга не відчували ідеалів Рилєєва і його товаришів-декабристів. І в моїх словах «не відчували і т. п.» містить ся вже осуд. Мимо сего д. Стешенко пише: «Щоби се виправдуванє було удатне, маю сумнів, а особливо тоді, коли в добу Гулака і інших письменників були люди далеко иншого типу, як прим. декабристи, які власне і повинні стати міркою для оцінюваня громадської психіки тогочасних індивідів» (стр. 26).

Згадуючи дальше про факт освободженя Артемівського царем від тяжких наслідків доносу і виданя в нїм личну причину урядового патріотизму поета, я писав:

«Кождий признає, що така подія, яка була в силї раз на все зломити житє і будучність Артемівського, могла викликати в его душі незатерте вражінє і глибоку вдячність для царя, а вислідом їх міг бути сей урядовий патріотизм, який бачимо в его поезіях. І колиб ми може не були в проможности виправдати поета в цілости за сю струну, то принайменше не могли би на него за се кинути каменем, без ніяких застережень» (стр. 113).

Я думаю, що і сей уступ не повинен об'єктивному рецензентови давати оружя до рук против мене.

По другу фазу урядового патріотизму Артемівського (після 1850. р.) писав я знов такє: «Але ми зневолені рішучо осудити Артемівського за другу фазу его урядового патріотизму, яка виступає дуже ярко в его поезіях, почавши від р. 1853. Українському поетови не вільно було апотеозувати російського царя в тім часї, коли Шевченко, Костомаров, Куліш та інші українські письменники, чи то в салдатских шинелях, чи на засланих зі скованими устами і руками терпіли свою нічим не провинену кару, в ча-

сі, коли духове житє України було тяжко пригломшене і згнетене Миколаївською реакцією» (стр. 113—114). «Сей патріотизм», писав я в иншїм місци, «ще й тому для нас такий дуже сумний, бо в кілька літ пізнійше сьпіває Артемівський похоронну пісню («Козацька мати») Україні, тій Україні, якій служив своїми найкращими силами в молодих літах» (стр. 119). Вкінци писав я: «Як радо повторили би ми за Кониським, що «хоч Артемівський замовк з ляку, але чесно, що хоть не вдержав хоругви своєї високо — так зложив єї обережно, сховав у скриню і заберіг єї без плями, бо в Росії задля українських письменників і се вже заслуга» — так годї! Нам все в тямці з одної сторони ліберальна, майже революційна на свій час казка: «Пан та собака» з другої апотеоза могутости царя і похоронна пісня для України. Тим то й ми не в силї не осудити поета. Та при тім всім не повинні ми забувати, що як раз казка «Пан та собака», єї зміст, єї літературна та ідейна стійність повинні лагодити се прикре вражінє, яке виносимо з наведених стихотворів Артемівського» (стр. 120 до 121)¹⁾.

І знов гадаю, що за змякченє суворости присуду на Артемівського задля его давньої діяльности — совістний критик не кинув би на мене каменем. Та д. Стешенко не з таких! Він жадає від мене того, против чого я в вашій науковій критиці рішучо виступити мушу. Він хоче, щоби я осуджував Артемівського *уликовими сплетами і брутальностию*. Для оцінки Артемівського уживає д. Стешенко епітетів: «сервілізм», «лакейство», «низькопоклонство і припаданє до всякого старшого», «почім читаємо гадку грязь, в якій читатель пізнає дотепи д. Стешенка і его пошанованє для памяти поета і для науки. Він інше:

«Та й сам д. Студинський ніби чувє, що його «причинє для лакейства Гулака мало і сам заговорює нарешті про особисті причини — з того, властиво кажучи, треба було-б і почати. Ми не скажемо, звісно, щоб і розгляд сеї особистої причини, яко «вдячности» до уряду, також був удатний, але самий факт звернення до сеї «особистости» мусить бути показчиком і для д. Студинського, що його філюзофія не в добрім становищи. Друге діло, коли автор торкаєть ся справжнього лакейства Гулака і називає його дійсно лакейством — тут, звісно, з ним ми можемо тільки погодити ся, але й то до певного ступня. «Не встигне, справді, д. Студинський висловити вірну думку, як зараз обгорне її в такі шати міркованя, що одержуєть ся Бог зна що. Так і тут, осудивши вибрики Гулака, він противставляє їм «Пана та собаку» яко ліберальну майже революційну казку?» і думає, що сим можна полагодити «прикре вражінє» від політичних віршів Гулака. Привабна надія, але цілком противна всяким розумінням науковости: бо як же можна загальну рису творчости якогось поета порівнювати і навіть обмежувати її ми першими його кроками, що колись були зроблені і, потім навіть забулись? Сеж противно всяким законам логіки! Може Гулак, як йому було десять років, був дійстним революціонером, але хіба се перешкода тому, що тивічна його постать, яко людини зрілої повинна малюватись брудними рисами? Ми тільки можемо пожалкувати, що Гулак не лишив ся тим, чим він був, але заспокоювати себе тим, що він хоч і *поганим чоловік*, але був гарним та й то ще під сумнівом, се вже архидивно! Одно слово, критику політичних творів Гулака д. Студинським ми повинні признати цілком невдатною і не обміркованою — що, на жаль, стрічаєть ся і в инших місцях його роботи» (стр. 27—8).

На грязь, вимірену против мене, відповідати не стану. Я виказав вже, що «невдатність», «необміркованість» лежить не по моїй стороні а по стороні д. Стешенка. А полемізувати з д. Стешенком, що в браку розумних аргументів бере ся до болота — хіба неможливо. Навіть

брутальности д. Стешенка против памяти Артемівського я не відзначував би, колиб не се, що в останнім часї деякі письменники устроїли собі формальний спорт в плюгавленю памяти наших визначних письменників. Сї панове, а поміж ними д. Стешенко, ідентифікують понятє критики з брутальностию. Против таких критиків, кождий чоловік, що шанує науку, мусить рішучо застережи ся!

Докоряє мені ще д. Стешенко, що я роблю Гулака «типичною постаттю» мабуть через те, що я розділив его твори після мотивів. Не вжеж через те, що один учений розглянув творчість Шевченка після мотивів¹⁾, український кобзар став «типичною постаттю»? Д. Стешенко не повинен забувати, що один і той самий мотив може приходити у ріжних поетів і сам мотив не зробить їх типичними. Висше стане сей поет, що більше поглибить гадку, що артистичнійше єї обробить.

Докоряє мені також д. Стешенко і то для декорації аж двічі, що я не вияснив, до якої школи належав поет (стр. 24 і 28), або що я не висвітлив еволюції думок Артемівського (стр. 28). На оба заміти мушу відповісти, що на стр. 128 моїх «Літературних Заміток» я писав: «Владає в очі, що в поезіях, виданих Комаром і «Кієвскою Стариною» поет повторяє лише давні мотиви». Значить ся, до загальної характеристики творів Артемівського, поданої Петровим, а доповненої Дашкевичем, я не міг би багато додати. Та не се адержало мене від загальної оцінки Артемівського, яко поета. Зложила ся на те инша обставина, а іменно єї прогалини, які легко відмітити можна в уложеній мною хронології поезій Артемівського (стр. 129—131). За роки 1820—1827, 1829—1831, 1834—1841, 1843—1846, 1849—50, а вкінци за роки 1857—1865, отже за *тридцять два роки життя поета не маємо ніяких вісток про его творчість*. По моїй гадці, є річию виключеною, щоби Артемівський, який на дрібні нераз пригоди укладав поезії або імпровізації, мав в тих роках мовчати. Єсьм пересвідчений, що «знайде ся ще чимало поезій Гулака²⁾, може не дуже цінних, але певно важних для характеристики поета, а тоді можна буде дати загальну оцінку поезій Артемівського і вияснити еволюцію его думок. Для мене було се неможливо.

Переглядаючи всі повисні заміти д. Стешенка, я зі смутком ствердити мушу, що рецензент *в нічїм не доповнив* моєї праці, що він навіть не завдав собі труда, переглянути студії про Артемівського, порозкидані по ріжних російських журналах а для мене недоступні, де може найшов би одно або друге цінне доповненє моєї праці — а пустив ся на фрази, хлопячі дотепи, аргументи в роді: «мені так хоче ся» і злучив їх зі зневагою памяти поета. Навіть в загальній оцінці моєї студії д. Стешенко дивно некоеквентний. На однім місци пише він, що я своєю книжку назвав *скромно* «замітками», на другім признає мій аналіз творів Гулака досить вірним, чи елементарним, а на кінци пише, що «книжка д. Студинського при хибности і нерозвитости у ній поглядів на предмет студії, повинна бути признана не дуже користною і користаннє з неї мусить провадити ся з великою обережностию» (стр. 28). Подивляти треба талант д. Стешенка в розвоюваню, чи розстроюваню своїх поглядів і... відвагу, виступити з такою (*sit venia verbo*) рецензією.

Всеж я вдячний д. Стешенкови за его *широкі* замітки, бо як раз їх обєм виставив найкраще сьвідoctво *вартости* моєї праці, бо они дали мені можливість, перевірити мої погляди, їх основнійше уаргументувати і пересвідчити ся, що в моїй праці про Артемівського я використав все, що міг, що в ній відділав я поезії Гулака від чужих, хибно єму приписуваних, що виказав жерела, на яких они основані, що дав точний, навіть дуже точний аналіз его творів, що вия-

¹⁾ Сумцовъ: «О мотивах поэзии Т. Шевченка». Кієвск Старина з р. 1898 Том 60 стр. 210—228.

²⁾ В одній з останних книжок «Кієвскої Старини» (май р 1901. стр. 75—80, поміщені три нові поезії Артемівського і допорненє одної «Текла річка неведичка», поданої раніше Петровим. В них оспіваний родинний мотив — туга за дочкою, що поїхала до Молтави, мабуть, на карнавал. На основі сих поезій можна ствердити, що переслів «До Любки» написав Артемівський в дни заручин, або вінчання своєї дочки.

¹⁾ Артемівський так переймає ся творами російських письменників, що навіть его гарний переслів з німецького «Рибалка» писаний під впливом перекладу Жуковського. Дашкевич: «Отзывъ о сочиненіи Петрова...» стр. 98.

¹⁾ Замічу, що коли я лагодив прикре вражінє з творів Артемівського, то се робив я ще й тому, бо Гулак не відрукував їх за життя, а може навіть не носив ся з таким пляном. Про инших поетів, що в р. 1853. ударили в струну урядового патріотизму, подав вістки Дашкевич: Оп. сіт. стр. 98.

²⁾ Революційною назвав вже сю назву др. Кодовський в своїй студії про Шашкевича. Гляди: Онпшкєвич «Руска бібліотека» Т. III.

снів причини, які визвали дуже прикру для нас струну урядового патріотизму Гулака і письменників харківського круга. Більше понад се я дати не міг.

Найтяжше діткнув мене заміт, кинений д. Степенком про «недбалість в стилізованю моєї праці». Простить д. Степенко, що назву сей заміт звичайною видумкою, киненою от так на вітер, та що рівночасно відмовлю єму права говорити про правила стилістики. Д. Степенко в своїх наукових працях, писаних українською мовою а навіть в своїх увагах на мої «Літературні Замітки» виявив таку недбалість в стилізованю і такий кардинальний брак знання нашої мови, що треба чудовати ся. Не говорю сего зі злости; такої самої думки є також дуже визначні галицькі письменники, які разом зі мною були референтами праць д. Степенка, присланих до наукового тов. імени Шевченка.

Львів, дня 6. липня 1901. року.

НОВИНКИ.

— Календар. Ві вторник: гр.-кат. Мокія, Анатолія; рим.-кат. Фавста. — В середу: гр.-кат. Андрея крит.; рим.-кат. Алексія.

— Консолідація знов впроста як поганій гриб на мулистім виборчім ґрунті: «Народний комітет» і «Русская Рада» оголосили в «Ділі» та в «Галічаніне» рівнозвучну виборчу відозву, підписану з одної сторони Юліаном Романчуком як головою, Олекс. Борковським і др. К. Левицьким, як заступниками голови і о. Алекс. Темницьким і др. Е. Левицьким як секретарями «Народного Комітету», а з другої сторони др. І. Добрянським, як председателем і др. Л. Павенцьким як секретарем «Русской Ради». Констатуємо се з жалем, що «націонал-демократи» пропустили тепер найліпшу нагоду до злуки народів та відвекання московського апостата і всіх діл его. Під коротковорим проводом Романчука полізла знов націонал-демократична череда у грязку московській кошару.

— З'їзд абітурієнтів у Львові. Перед кількома днями подали ми програму з'їзду абітурієнтів, заініційованого комітетом вложенім з укінчених львівських гімназистів. З'їзд розпочав ся в салі готелю «Belle vue» в суботу вечірницями в пам'ять Михайла Драгоманова. В програму вечерниць входили хори, гра на фортеп'яні, деклямації, промова і відчит. Вокальна частина випала взагалі гарно. Мужеский хор, вложеній переважно з членів «Львівського Бюна» а скріплений гостями з провінції, відспівав Гушалевича-Вахнянина: «Наша жизнь», історичні пісні: «Та не буде лучше», «Про Голоту», «Ой Січ мати», Лисенка: «Ой не Байда» та «Ой щож то заворон» і Людкевича: «Ой на горі, горі», а на закінченє Старицького Лисенка: «На прю». Хорами упреляв н. Людкевич, про якого талант музичний згадували ми вже не раз в повнім признанєм, а й тепер те само мусіли би ми повторити. Пана Одарка Шухевичівна, окінчена консерватористка, нагороджена недавно срібною медаллю за артистичну гру на фортеп'яні, відіграла Griega «Allegro с concertu A moll» і дала доказ, що заслужила не то на срібну а золоту нагороду. Від двох декляматорів, з яких один старав ся віддати Лесі-Українки: «У пустині», а другий «В пам'ять М. Драгоманова» можна було надіяти ся ірнійшого переданя змісту деклямацій. Однак на жаль першій деклямації не доставало сили виголосу, а другій кількох стрічок, які декляматор опустив і через те зіпсовав цілість. Остає ще згадати коротко про вступне слово ч. відчит. Вступне слово п. Л. Ганкевича, не рижило ся нічим від звичайних привітних промов, деклямованих на вечерницях. Цікавий за те був відчит п. Павлика, б. редактора «Громадського голосу». Прелегент прирівнював Драгоманова з Шевченком, подав причини, задля яких культ Драгоманова не прийняв ся у нас так як Шевченка, вказував на те, чоґо Русини маюють учити ся від Драгоманова, но і при тім вихвалював радикальну партію в Галичині та їх острим згреблом старших народів за їх політику. Вечерниця розпочали ся народним гимном, а закінчили ся відспіванєм «Не вора».

Сала в готелю «Belle vue» була повна публики переважно молодшої, але і старших Русинів прибуло споре число, а іменно тих, що симпатизують з академічною молодіжю, а молодіж з ними. Між сими були також професори університету Русини в вімкою як-раз того, що перший повинен був явити на святі молодіжи. На вечерницю надіслано кільканацять привітних телеграм.

В неділю пополудни відбули збори за записниками, на яких явило ся понад сто абітурієнтів зі всіх сторін Галичини а навіть з Буковини. Решту до 160 учасників зборів становили академіки і «українські дівчата». По отвореню збору абіт. П. Губовичом вибрано головою збору акад. М. Галуцького а заст. голови

абіт. О. Навроцького і Гр. Герасимовича. Почім акад. Старосольський виголосив реферат: «огляд діяльності української молодіжи за минулий рік», а по нім акад. Мелень «про відношеня інтелігентної молодіжи до старшої суспільности», причім взивав молодіж, що опустила гімназійні мури, до праці і науки, аби могла стати приготованою в рядах народних борців.

Дальше промовляв акад. Темницький про вибір факультету та загівав молодіж до всестороннього самообразованя в часі університетських студій. Акад. Поляцький взивав абітурієнтів, аби в часі вакацій устроювали по селах відчити, та старали ся придбати учеників до гімназій. Панна Будзиновська звертала ся з взивом до присутних, аби приєднували на провінційні членів «Кружков українських дівчат». Дальше один зі студентів політехніки старав ся доказами з ниви промислу і техніки намовити абітурієнтів, аби вписували ся на техніку. Однак на жаль так запалив ся над розвитком промислу, що аж голова зборів відобрав єму голос. При кінці забрали голос також абітурієнти. Промовляло їх кількох за працею над освідомленєм сільського народа через відчити і т. д. Один з бесідників взивав товаришів до організованя хорів по селах, инший взивав до освідомлюваня сільських учительок(?) і т. ин. Та майже кождий з абітурієнтів закидав комітету, який устроював з'їзд, що надіі прибувших з далекої провінції не сповнили ся; они надііяли дізнати ся децо більше про університет. По 5 годинних нарадах голова з'їзду замкнув наради промовою, в якій старав ся затерти немилі вражіня, викликаві інтерпеляціями абітурієнтів до комітету з'їзду.

Вечером відбув ся в реставрації поезуїтського парку «традиційний» комерс з промовами.

— 3 Товариства «Просьвіта». Справозданє за місяць червень 1901 р.

В місяць червня відбув Гол. Виділ «Просьвіти» 4 засіданя в днях 4, 11, 18 і 25, на котрих полагджено слідуєчі справи: За місяць червень рішено видати розвідку д-ра Франка про Кониського, за місяць липень і серпень видати книжочка М. Мурави «Горить», котра має бути преміювана з фондациі п. Дубравського, за місяць вересень і жовтень рішено друкувати книжочку «Борба чоловіка з природою» перевід з російської мови. «Руский Сьпіваник» з нотами ухвалено на жаданє проф. Ф. Колесся, що займе ся сам его виданєм, друкувати в форматі малого кварту та додати до кождого зусника 2—3 строфи тексту. — Рукопись «Оушчена» узнано в 3. рецензії за непридатну для товариства. — Призволено д-ру Франкови переглянути архів товариства для використання матеріалів до біографії Юр. Федьковича. — На просьбу філії в Гусятині рішено на її загальні збори в день 17. червня призначити 50 корон на закуплю насіння і господарських знарядів для розлюсованя; в справі реферату про справу крамарек рішено віднести ся до дирекції «Народної Торговлі», щоби ова вислала референта своїм коштом, що і дійсно стало ся. — Принято до відомости справозданє 1) делегата п. Короля з перших загальних зборів філії в Старім Самборі в дни 4. червня; 2) з заг. зборів філії в Стрию в дни 13. червня з викладом д-ра М. Коцюби про економічне піднесенє нашого селінства. — Іменем читальні в Колоколині (п. Рогатин) внесено відклик до міністерства справ внутрішних провін розвязаня позичкової каси при тій читальні, призначеної для її членів. — Читальні в Карлові (п. Снятин) рішено відповісти, що повідомленє про розвязанє старої читальні до старости мають вислати члени посольного її Виділу. — Виділови читальні в Квасенині (п. Добромилі, уділено поради, щоби статут каси позичкової, яку хотять заснувати, подали до намісництва. — Рішено віднести ся до читальні в Газах за Рудою (п. Броди), щоби внесла відклик до намісництва против розвязаня її. — Справу читальні в Петриліві (п. Товмач) рішено відослати до філії в Товмачі на руки о. Бачиньського з Милована до полагдженя. — Полагдженє справи читальні в Магдалинці (п. Тернопіль) рішено відослати до філії тернопільської. — Читальні в Ланах (п. Станиславів) рішено уділити поради, щоби на ново заложила крамницю, яку хоче заложити при читальні, і то сам Виділ. — Принято до відомости справозданя з отвореня читальні: 1) в Коршилівці (п. Збараж) д. 2. червня, 2) в Утіховичах (п. Перемишляни) і 3) в Жабю Ільці (п. Косів); дальше справозданя в загальних зборів читальні: 1) в Миклашові д. 9. червня, де були делегатами головного Виділу пп. др. К. Левицький, Гр. Врецьона і В. Темницький; 2) в Капустинцях (п. Борщів), 3) в Сидорові (п. Гусятин), 4) в Вуневі (п. Городок), і справозданє д-ра К. Левицького з довірочних зборів членів читальні в Яричові-новім. — На просьбу п-ні Приймової з Перемишля рішено уділити для тамошної школи слуг звичайні дарові примірники книжочок «Просьвіти». — Рішено внести до сойму дві петиції на рік 1901: одну о субвенцію на виданє популярних книжочок в сумі 12.000 корон, другу о субвенцію на двох вандрівних учительів господарства і люстра-

торів читальні в сумі 8.000 корон. — Принято до відомости, що крил. о. др. Ів. Гробельський переслав до виділу акг основний фонд заснованого свого імени для забезпеченя читальні «Просьвіти» в Порохнику. На просьбу політехнічного тов. «Основа» рішено уділити єму запомогу в сумі 60 корон. — На просьбу п. Яцкова і Свідки видавців «Народної Бібліотеки» прийнято єї видавництва в коміс. — Товариству «Руска Бесіда» в Чернівцях рішено випозичити деякі кліши до Календаря з тим, що в тім Календарі буде поміщений цінник видавництва «Просьвіти». — На ювілейній обхід 10-літнього істнованя «Львівського Бюна» в дни 28. червня вибрано делегатом д-ра К. Левицького.

Рішено віддати інсталяцію водопроводів в домі «Просьвіти» концес фирмі «Братя Мунд» за ціну 1.629 кор. і 50 сот. — Принято 42 нових членів, від початку року 646.

— Напад на п. Геца, чл. зателера бровару в Окопці, був предметом другої судової розправи в Кракові. Перший процес покінчив ся дня 1. марца с. р. засудом на два літа тяжкої вязниці Теофіля Сікори; Йосифа Чижка і Стан. Стильвіського увільнено, а Антона Кендзьора, який брав чинну участь в нападі на п. Геца, засуджено на два дні за недозволенє ношенє оружя. Против вироку що-до Кендзьора прокуратор зголосив зажаленє неважности, а касаційний трибунал прихилив ся до відклику. В суботу відбула ся судова розправа, а трибунал засудив Кендзьора на один рік тяжкої вязниці з постом що 14 днів. Оборонець зголосив зажаленє неважности.

— Без праці. Ніякі від ранку збирали ся товщи робітників без роботи на бернардинській пл. у Львові коло «міського бюра праці». Директор бюра не міг нічоґо порадити безробітним, бо не було вільних місць. Однак товщи росли і викрикували: хліба або праці. Зателефоновано до намісництва, дирекції залізниць і магістрату і звідтам обцяно прийняти від завтра кілька сот робітників до публичних робіт. Але робітники ждали праці сейчас. Хвиля ставала грізною, бо перед товщами робітників стояло військо готове до оружної інтервенції. Деякі з завзятійших вигукували на військо, за що їх арештовано. За кордоном, що побів арештованих на поліцію, бігли товпи, а за товпою гонив відділ війська; поспішалося каміня на військо, наслідком чоґо уязнено ще більше робітників. Пополудни розрухи не устали, а ще збільшили ся. Відділ війська стоять на всіх головних улицах, а торговлі позамикані.

— Зі Станиславова доносять що подана «Przedświt-om» вість про замаскованих мушкр. акушерку і спалену дитячу, є звичайною качкою днів нїкарської, обчисленою на сензацію.

— Самоубійство магуриста. Минулої суботи перед полуднем в лісі на Погулянці відобрив собі житє К. С., син сьвященника. Причиною самоубійства був лихий вислід іспиту зрілости, до якого К. С. сїдав вже третій раз. Самоубієць ще жив, коли его побачено, і слішнє з закрывленою грудію і з кровію на устах на гостинець. Збігли ся люде, прайкликано ратункову стацію, але нічо вже не помогло. Револьверова куля пробрала грудь під серцем. При самоубійцю найдено пять патронів, а те револьвера не найдено в лісі.

— Народний Дом в Станиславові. «Галічаніне» доносить з Станиславова, що минулого четверга відбули ся там перші загальні збори членів інститута «Руский Народний Дом» в Станиславові». На збори прибули численні кацапи з міста і околиці, а зборами проводив о. мітрат Фадієвич (?). Годить ся знати склад виділу «Дом»: головою є радник суду К. Проскурницький, заст. голови о. С. Ткачунік і о. Т. Петрушевич з Єзуполя; членами виділу: о. др. Литвинович, др. Алексевич, Ю. Малецький з Ляцкоґо, о. Ст. Ленкавський з Угорник, о. Н. Виницький і проф. В. Труш.

— Комунікат ц. к. Дирекції залізниць державних у Львові. В наслідок насильної зливи дня 12. лянна с. р. наступило замуленє тору на шляху поміж стациями Львів головний дворець і Підзамче, що спровадило виховзненє локомотиви і 3 возів товарового поїзду ч. 287. Видного ушкодженя залізничного персоналу не було, яко хори зголосили ся машиніст і кондуктор ведучий поїзд. Рух поїздів відбуває ся тепер тільки на однім торі аж до усуненя перешкоди.

— Конкурс. В бурлі, удержувній «Філією руского товариства педагогічного» в Станиславові» знайде поміщенє в році шкільнім 1901/02. 30 учеників рускої народности, учащаючих до шкіл публичних в Станиславові за місячною оплатою з гори по 16 до 24 корон готівкою. Подачє о прийнятє треба внести найдальше до 31. н. ст. липня до виділу «Філії руского товариства педагогічного» в Станиславові» на руки п. Маріяна Якимовського, учителя школи виділової в Станиславові, ул. Голуховського, ч. 65. До поданя належить долучити 1) посвідченє свідомство шкільне, 2) свідомство хрещеня, 3) свідомство убожества, 4) деклярацію що-до висоти місячної оплати.

Петент має виказати ся, що є членом «Руского товариства педагогічного», або вступити

в члені, надсилаючи вписове 1 кор. і річну вкладку 1 кор. Питомець дістане в бурці мешкання, харч, опад, світло, пранє і належний догляд, натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одєжу і постіль. На переніску треба долучити до поданя 45 сот. марками почтовими.

Виділ «Філії руского товариства педагогичного в Станіславові». О. І. Порайко голова; Ем. Кадайська, секретарка.

— Дрібні вїсти. В окрузі висшого суду краювого у Львові є опорожненіх 77 посад канцелїстів. — Професор геології др. Едвард Зіс (Суєсс), предсїдатель віденської академії наук, викладає в суботу послїдний раз на університетї. Др. Зіс подав ся на емеритуру по 88 півроках викладів, а в 70. році житя. — Оноді поїхало звиш 1000 робітників з повітів станіславівського, богородчаньського і калуського на жнива в Бучаччину і на Буковину.

Телеграми.

Сольногород, 15. липня. Вчєра о 7. год. вєчером приїхав ту цїсар на торжество відкриття памятника бл. п. цїсарєвої Елисавети. На двірци

привитали монарха товни публики ентузіастичними окликами, почім промовляв бурмістр і краєвий маршалок. На промови відповів монарх дуже зичливо і опися поїхав до міста, вжитий з одушевленем населєнем міста.

Сольногород, 15. липня. Торжество відкриття памятника бл. п. цїсарєвої Елисавети відбуло ся при срипючій погодї. Прибули ту численні депутати з вниших міст.

Монарх удїляв раню авдїєнцій.

Прага, 15. липня. З нагоди недалеких виборів до соїму, відбула ся тут спільна конференция провідників старо- і молодоческих. Було се перше офіціальне зближенє обох таборів.

Вїсти господарскі, промислові і торговельні.

В Товаристві взаїмних обезпечєнь «Дністер» прибуло в місяци червни с.р. 7.312 важних поліє на суму 7.382.869 кор. обезпечєної вартости з премїєю 68.389 кор. 72 сот. Разом від початку року до кінця червня видано 41.094 важ-

них поліє на суму 44.455.261 кор. з премїєю 392.590 кор. 02 сот. Попередного року за той сам час було 35.243 важних поліє на суму 38.832.652 кор. з премїєю 333.967 кор. 01 сот.; с. є сєго року о 5.851 поліє а 58.623 кор. 01 сот. премїє більше.

Шкід в червни с. р. прибуло 61 случаїв, разом всїх від початку року до кінця червня було 378 шкід, з котрих 362 вже виплачено, 6 находить ся в лїквідації, а виплату 10 відшкодовань (в сумі 3.363 кор.) на разї з причин правних здержано.

Сума всїх 378 шкід разом з коштами лїквідації виносить brutto 202.579 кор. 52 сот., з чоґо по потрученю части реасекурованої лишавсь на власний рахунок 99.518 кор. 39 сот. Попередного року за той сам час було 395 шкід на суму 213.847 кор. (на власний рахунок 113.133 к.) т. є. сєго року о 17 шкід і о 11.268 кор. виплачених відшкодовань менше.

При відновленю поліє по кєнець червня с.р. зараховано членам титулом 8% звороту квоту 25.207 кор. 65 сот.

Фонд резервовий з днем 30. червня с. р. виносить 341.968 кор. 22 сот.

Львів, дня 8. липня 1901.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечєнь

„ДНІСТЕР“

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

одиноке руске товариство асекураційне, обезпечєає будинки і всї предмети движимі против огневих шкід.

«Дністер» припоручил Прєсєвящ. Ординарїятї Всєч. Духовєнству і вірним всїх трєх Епархїй.

Фонди гваранційні «Дністра» з днем 31. грудня 1900.

Фонд резервовий	811.540 кор. 11 сот.	равом 520.406 кор. 65 сот.
Резерва премїї	171.942 " — "	
Резерва спеціальна	6.000 " — "	
Фонд емеритальний	30.924 " 54 "	

Тарифи «Дністра» умірєвані. Надвїзка річна роздїляє ся між членів в формі зворотів. За рік 1900 дістають члєни 8% звороту з премїї.

«Дністер» виплатив до 31. грудня 1900. відшкодовань 2.120.834 кор. Шноди лїквідують ся безпрєволочно в присутности Дєлєгатів і 2 членів.

Полїси «Дністра» приймають при позичках гіпотєчних: Банк краєвий і Каса опадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятинї, Городєнцї, Терєбовлї, Залїццях, Городку і Богородчанах.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся тїльки через «Дністер» в Товаристві взаїмн. обезпечєнь в Кракові; з таких обезпечєнь через «Дністер» їде часть провізїї на рускі публичні добродїїні цілї; полїси і квїти видає Краківське Товариство рускі.

«Дністер» пошукує спосібних агєнтів, особливо сєлян господарів в окрєстностях, де ще нема близько агєнцій «Дністра». Агєнти заробили вже 274.964 кор. провізїї.

Зголошеня о агєнції треба вносити до Дирекції у Львові.

Сєляне убїгайте ся тїльки о агєнції «Дністра»

Від огню обезпечайте ся тїльки в «Дністрі».

На житє обезпечайте ся тїльки через «Дністер».

COLOSSEUM Ernesta Thorna,

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонїшна.

Проґрама від 1. до 16. липня 1901.

При співучастї військової музики 24. п. п.

- 1) Brooks & Dunean, найзнаменитїші і найкомїчнїїші американські мурина.
- 2) Трупа Crawford, партеронї гімнастики.
- 3) Сєстри Berger, концерт на устїйї гармонїї і танцерки тирольскї.
- 4) Riccardo & Benedetto, голосні пародїє опер.
- 5) Сєстри Gaesch, найзнаменитїші сучасні акробатки.
- 6) Charles Pauly, артист в свїстано наслїдуючий голоси птахів.
- 7) Hombert and Renard, Musical Burlesque Excentrics.
- 8) Mlle Kic-ki, тирольска сьпівачка.
- 9) Mlle Fleuri, сьпівачка.
- 10) Iben Obed, фантастичний арабський артист.
- 11) Elvira Oceana and Max, еволюції на трапєзї і колєсах.
- 12) Holman, трєсура псїв і котів. — (На залєньє бажанє П. П. Публики).

Що дня о 8. год. вєчером велике предствєленє. В недїлю і сьвята два предствєленя. Шо пятницї High Life предствєленє. Бїлети вчаснїїше можна замовляти і набути в конторї Пльєна при ул. Кароля Людвїка ч. 9. у Львові.

Розклад поїздів залїзничих обовязуючий від 1-го мая 1901.

(Приїзд і відїзд подачий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годинї				відходить о годинї			
	6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня			6:25	до Станіславова, Підмоконого, Потутор	
	6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Гусятина		1:55	до Підволочиск (Київ) Бродів дв. головний		
	6:46	з Брухович, шод. від 16. мая до 15. вер. вк		2:08	6:43 " " дв. Підзамче		
	7:45	з Янова			6:35	до Лавочного (Мукача, Пешту) Борислава	
	7:40	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче		8:30	8:40	до Кракова (Відня, Варшави), Берлина	
	8:00	" " на дв. головний		2:55			
	8:10	з Лавочного (Пешту) Калуша, Хирова			9:00	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.	
	8:15	з Сокаля, Рави рускої			9:15	до Янова	
1:35	8:50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту, Берлина			9:25	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	
	11:45	з Ряшова, Любачова, Самбора			9:42	" " дв. гол.	
	11:55	зі Станіславова (Керемезе, Потутор)		2:40	10:20	до Сокаля, Белєца, Рави рускої і Любачова	
	12:55	з Янова			10:25	до Чернівців,	
	1:10	зі Скольного, Калуша, Хирова з Лавочного			1:25	до Янова від 1. мая до 15. верєся в недїлі і сьвята	
	3:14	з Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і сьв.			2:15	до Брухович від 16. мая до 16. верєся в недїлі і сьвята	
	4:40	зі Самбора, Борислава, Стрия			3:05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
2:20	5:11	з Підволочиск (Київ) Бродів на дв. Підз.			3:15	до Янова поєдено від 16. мая до 30. вер.	
2:35	5:35	" " " " на дв. голов.			3:26	до Брухович шод. від 16. мая до 15. вер.	
	5:50	з Кракова			3:30	до Ряшєва, Хирова, Любачова	
1:45	5:40	з Чернівців, Іцкан		Нїч			
	6:00	з Сокаля, Белєца і Любачова					
				12:45	6:10	до Станіславова	
					6:20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)	
					6:30	до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні 6. а від 16. вер. до 30. пьвіт. 1902 щодєнно	
					6:35	до Лавочного (Пешту) Калуша, Хирова	
					7:10	до Тернополя, Бродів дворець головний	
					7:32	" " дворець Підзамче	
					7:25	до Сокаля і Рави рускої	
					7:52	до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і сьв.)	
8:20	9:50	з Кракова (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова			9:30	до Янова від 1. мая до 15. верєся	
2:31	9:40	з Чернівців, Букарєшту,			10:30	до Чернівців і Іцкан	
12:15	10:20	з Лавочного (Пешту) Хирова, Калуша			11:00	до Кракова, Відня, Варшави	
	10:20	з Підволочиск (Київ), Бродів на дв. Підз.			11:10	до Підволочиск, Бродів дв. головний	
	10:02	" " " " на дв. голов.			11:32	" " дв. Підзамче	
	3:12	з Підволочиск Кошичєвєць на дв. Підзамче			4:15	до Кракова, Відня, Берлина, Самбора	
	3:35	" " " " на дворець головний			4:45	до Брухович від 16. мая до 15. вер. шод	

ЗАМІТКА: Поґа нїчна числїть ся від 6 години вєчером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейскїї рїзницї ся від часу львівского о 36 минут, а іменю 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — В містї видають бїлетї їзди: Звичайні бїлетї агєнції часопїсїей Ст. І. Соколовского в пасажи Галємїна ч. 9. від 7. год. рано до 8. вєчером, а бїлетї звичєйні і вслїднїїші, тарифи, ілєстрованї провідники, розкладї їзди і т. п. бюро інформаційне п. к. залєзниць державних (ул. Красївких ч. 5. в подвірю, сходи П., дверї ч. 52) в урядових годинах (8—3 а в сьвята 9—12).

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Віддїл депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переходя папєри партїїстї і дає на них завдатки.

Крім того впроваджєно подїбно як в інстатужах заґраичних т. зв.

Депозити сховковї (Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає є сталєвій касї панцирї й сховок до виключного ужитку і під власним ключєм, де безпєчно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тьм вєглядом поробив Банк гіпотєчний як найдєвіднїїши зарлїженє. Принїсє доцїльно того рода депозитів одєржати можна безплатно у віддїлі депозитовий.